

Hakikatin Götürdüğü Yere Girmek: İsrail Mitinden Kopmak ve “Bir Daha Asla ”nın Gerçekte Ne Anlama Geldiği Üzerine

Editörün notu: Aşağıda çevirisi yer almakta olan yazı ABD’de revcom.us sitesinin ve Bob Avakian’ın bir takipçisi tarafından yazılmıştır. Çevrilen metne <https://revcom.us/en/breaking-myth-israel-and-what-never-again-really-means> üzerinden erişebilirsiniz.

Hahamıma endişeyle Tanrı’ya gerçekten inanmadığımı söylediğimde 12 yaşındaydım. İncil’de yazan ve Cuma geceleri sinagogda okunan şeylerin hiçbirine kendimi inandıramıyordum. “Bu sorun değil,” dedi. “Hâlâ Yahudi olabilirsiniz.” Bu beni rahatlattı, çünkü... Yahudi olmayı seviyordum – en azından büyürken “Yahudi olmanın” benim için geldiği anlamı.

Liberal Reform Yahudisi ailemde “Yahudi olmanın” kutsal kitaplarla pek ilgisi yoktu. Dualarda ne söylendiği önemli değildi; önemli olan ne yaptığınız ve başkalarına nasıl davrandığınızdı. Bunun yanı sıra, Yahudiliğin entelektüel sorgulamaya değer veren asırlık geleneklere sahip olduğu fikri ile kuşatılmıştım. Uzun zaman önce Yahudi yasaları ve uygulamalarının yorumları üzerine tartışan Yahudiler gibi, sadece bu gelenekler hakkında tartışmanın değil, siyaset ve etik üzerine tartışmanın da iyi olduğunu öğrendik. En

önemlisi, Yahudilerin ezilenlerin ve mazlumların yanında adalet için savaşmaları gerektiği fikriyle yetiştirildim. Yahudi olmak, Hahamımın neden Güney’de medeni haklar ya da işçi hakları için mücadele eden insanların yanında olduğumuza dair vaazlarını içeriyordu. Her yıl Hamursuz Bayramında kölelikten kurtuluşun hikayesini dinler, “Mısır topraklarında köle olduğumuz için” kölelikten kurtulmak için mücadele eden tüm insanların durumunu anlamamız gerektiği dersini okurduk. Bu bayramları severdim ve bu geleneklere değer verirdim.

Ailemin her iki tarafı da 1910’larda Çarlık Rusyası’ndaki pogromlardan (Yahudi karşıtı ayaklanmalar) ve Yahudilere yapılan zulümden kaçarak Amerika’ya göç etti. Bu atalarım ve onların geniş aileleri Nazi Holokostu’nun kurbanı olmamış olsalar da, ben bu muazzam suçun farkında olarak büyüdüm. Tüm bunlardan çıkardığım ders, Yahudi halkına yapılanlar nedeniyle, önyargılara karşı ilk konuşanlardan olmamız gerektiğiydi. *“Bir daha asla” kimsenin başına böyle bir soykırım gelmemeliydi.*

Hahamların 1963 Washington Yürüyüşü’nde Martin Luther King Jr. ile birlikte yürürken çekilmiş fotoğraflarını gördüğümde gurur duydum. 1964’te Mississippi’de Özgürlük Yazı sırasında sivil haklar çalışanları James Chaney, Andrew Goodman ve Michael Schwerner’in KKK tarafından öldürülmesini okudum ve ikisinin Yahudi olduğunu görünce kendi kendime “tabii ki... Yahudiler böyle yapar” diye düşündüm.

Ancak Afro-Amerikan bohem gitar öğretmenimden öğrendiğim sivil haklar şarkılarının yanı sıra, Özgürlük Sürücüleri ve öğle yemeği tezgahlarında oturma eylemleri, oy hakları için bağış toplama ve konutlardaki ayrımcılıkla ilgili mahallelerde propaganda çalışmaları hakkında öğrendiklerimle birlikte başka bir şeyle büyüdüm. Bu, “cesur Yahudi partizanların, toplama kamplarından kurtulanların ve harap olmuş Avrupa’nın çaresiz Yahudi mültecilerinin her şeye rağmen Yahudiler için bir sığınak inşa ettiği” yeni “küçük İsrail devleti” hakkında bir hikayeydi. İsrail halk şarkılarını öğrendik ve İsrail halk

dansları yaptık. Kibbutzim'i, herkesin birlikte çalışıp yemek yediği ve çocuklarını birlikte büyüüttüğü "sosyalist" kolektif çiftlikleri öğrendik. Pazar okulunda İsrail için bağış toplardık ve özel bir gün için ortak hediyemiz sizin adınıza İsrail'de dikilen bir ağaç olurdu.

Harry Belafonte albümlerimiz vardı; Jamaika'dan kalipso ve Amerika'daki siyahların mücadelesini anlatan şarkıların yanı sıra "Hinei Mah Tov u-ma nayim, Shevet achim gam Yachad" ("İnsanların birlik içinde bir arada yaşamasının ne kadar iyi ve ne kadar hoş olduğunu görün") gibi İsrail halk şarkılarını da söylüyordu.

Her şey tek parça gibiydi – barış ve kardeşlik içinde adil bir dünya için çabalamak. Benim için Yahudi olmak bunun bir parçasıydı. Filistin halkı? Sanki onlar yokmuş gibiydi.

Şimdi hızlıca ileri saralım. 11 Haziran 1967'de Los Angeles'tayız ve 20.000 kişi Hollywood Bowl'u yıldızlarla dolu bir gecede "İsrail'in Yaşaması İçin Miting" için dolduruyor. Tüm ailemle birlikte gece gökyüzünün altında oradaydım ama kendimi korkunç hissediyordum. İsrail ve çevresindeki Arap ülkeleri arasındaki "Altı Gün Savaşı"nın hemen sonuydu.¹

Ailemle bu mitinge gitme konusunda büyük bir tartışma yaşadım ama onlar ısrar etti. Yakın bir aile üyesi İsrail'de bir yıl geçirmişti, geri dönmek üzereydi ve ona destek olmak için gitmem gerekiyordu. Ama SF State'teki ilk üniversite yılımdan sonra yaz için eve dönmüştüm... ve değişmeye başlamıştım.

San Francisco'da, Berkeley'de, tüm Körfez Bölgesi'nde ve ülke çapında Vietnam'daki savaşı durdurma hareketi yükselişteydi. SF State savaşla ilgili tartışmalarla çalkalanıyordu. Eğitim toplantıları, barış nöbetleri ve protestolar vardı. Ocak 1967'de bir gün, yurt odamdaki yatağında otururken, *Ramparts Magazine*'de gazeteci William Pepper'ın fotoğraflarının yer aldığı "Vietnam'ın Çocukları" adlı makaleyi okudum. Fotoğraf üstüne fotoğraf, ABD hükümetinin on binlerce çocuk da dahil

olmak üzere Vietnam halkına kitlesel olarak attığı napalmin etkisini gösteriyordu. Tüm bu çocukların şekilsiz yüzlerine ve bedenlerine baktım ve bunlar olurken -bu hükümet, bizim hükümetimiz- bunu yaparken “normal” hayatıma devam edemeyeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum.

İsrail’in gerçek tarihi ya da Filistin halkının mücadelesi hakkında hala çok az şey biliyordum ama İsrail’in arkasında olduğunu bildiğim ABD hükümetine giderek daha fazla yabancılaşıyordum. Bu ülkenin beyazlaştırılmış tarihi ve Amerika’nın dünyada iyilik için bir güç olduğuna dair efsaneler yıkılıyordu. Bu nedenle dönemin Başkanı Lyndon Johnson İsrail’in yanında durmak gerektiğinden bahsettiğinde şüpheyi yaklaştım ve İsrail hakkında bana öğretilenleri sorgulamaya başladım. Hollywood Bowl’daki mitingde öne çıkan konuşmacılardan biri de Kaliforniya’nın yeni seçilen valisi Ronald Reagan’dı. Aynı Reagan “sosyal yardım serserilerini işe geri gönderme” ve “Berkeley’deki pisliği temizleme”, yani benim de bir parçası olduğum savaş karşıtı hareketi çökertme platformunda aday olmuştu. Miting devam ettikçe daha da sinirlenmeye başladım. Sonunda, ailem bana ters ters bakarken, İsrail milli marşı olan “Hatikvah ”ı söylemek için kalabalıkla birlikte ayağa kalkmayı reddettim.²

Birkaç yıl sonra *Köklerimiz Hâlâ Yaşıyor* gibi kitaplar okudum: United Front Press tarafından 1977’de yayınlanan *Filistin Halkının Hikayesi* gibi kitapları okudum ve Noam Chomsky ve Edward Said’in eserlerine maruz kaldığımda gerçeği öğrendim. Açıkça fark ettim: Bize yalan söylenmişti. İsrail hakkında bana anlatılan romantik hikâye şaşırtıcı bir efsaneydi ve gerçekte, birinin *Rüzgâr Gibi Geçti* ‘nin kölelik hakkında gerçeği anlattığını düşünmesi kadar alakası vardı! Şimdi İsrail’de bir aile kuran yakın akrabam bana İsrail’i tüm Sina Yarımadası ve yeni işgal edilen tüm topraklar olarak gösteren yeniden çizilmiş bir harita gönderdiğinde, bu beni hasta etti ve ABD’nin nasıl yerli halkın soykırımıyla başladığını ve sınırlarının Meksika’dan tüm güneybatıyı alarak büyüdüğünü

aklıma getirdi.

Filistin ve Filistin halkının kurtuluş mücadelesi hakkında daha fazla şey öğrendikçe, daha fazla onların yanında yer aldım.

Kapitalizm-emperyalizmin Siyonist hareketi nasıl doğurduğunu öğrendikçe İsrail'e daha fazla karşı çıktım. Romantik mitin yerini gerçek almıştı: Yahudi üstünlükçü apartheid devleti İsrail, yerli Filistin halkının etnik temizliğine dayanıyordu.

Tüm bunlar, yakın ve geniş ailemdeki diğer herkesle aramda giderek büyüyen bir uçurum anlamına geliyordu. Onlar Holokost'tan farklı bir ders almışlardı. Onlar için "Bir Daha Asla", yüzyıllar boyunca Yahudi halkına yapılanlar ve Holokost'ta Yahudilere yapılanlar nedeniyle, İsrail'in kurulması için ne gerekiyorsa ve İsrail "Yahudi güvenliği" adına ne yaparsa yapsın haklı olduğu anlamına geliyordu. Bu ayrışma özellikle İsrail'e sarsılmaz bir destek veren babamla keskin bir şekilde yaşandı.

Bu, işinde pozitif ayrımcılık için mücadele ederken ön saflarda yer alan aynı kişiydi. Vietnam Savaşı'nı protesto ettiğim için hapse girdiğimde bana yazıp ne kadar gurur duyduğunu söyleyen kişiyle aynı kişi. 1990'ların ortalarında, Holokost'tan kurtulanların Los Angeles'taki lise öğrencilerine konuşma yapmak üzere getirildiği bir projede gönüllü olarak çalıştı. Elit hazırlık okullarından, çoğunlukla yoksul Siyah çocukların bulunduğu şehir içi okullara kadar tüm bu çocukların, çoğunlukla yaşlı olan bu kurtulanların hikayelerini dinlediklerinde nasıl donup kaldıklarını anlattı; Nazi toplama kamplarında yaşananlar ve 1930'larda Almanya'da devam eden ve bu soykırıma yol açan Yahudi halkına yönelik nefret ve yalan kampanyası hakkında hikayeler. Hayatta kalan her kişinin sunumunun sonunda babam bir paralellik kurardı. "Burada, Kaliforniya'da göçmenlere yönelik yalanlar ve tehditlerle neler olduğunu görüyor musunuz?" derdi. "Eğer bununla mücadele etmezseniz, bu nefretin varacağı yer

burasıdır.”

İşte korkunç bir ironi: Babamın insanlığı, neyin doğru neyin yanlış olduğu ve adaletsizliğe karşı mücadele edilmesi gerektiği konusundaki kesinliği, Yahudiliğiyle bağlantılı gördüğü bir ahlak, tüm bunlar İsrail söz konusu olduğunda en çirkin şekillerde çarpıtıldı. Konu “Yahudi güvenliğini” nasıl gördüğüne geldiğinde, gerçeğe yüzleşmiyordu.

Ailemdeki bu bölünme -ahlaksızlık ve gerçeğe yüzleşmeyi reddetme- Gazze’deki soykırım, tüm dünyanın gözleri önünde yaşanan soykırım karşısında bile bugün de devam ediyor. İşgal, zulüm, bombardıman dalgaları, İsrail devlet ve yerleşimci terörü ve her geçen gün daha da kötüye giden bir soykırımla geçen 76 yılın tümü ABD hükümeti tarafından desteklenmekte ve yardım edilmektedir. Gazze’deki IDF askerleri tarafından yayılan bazı sosyal medya görüntülerini izlediğinizde Bob Avakian’ın “İsrail gerçekten inanılmaz bir şey yaptı-İsrail Yahudileri Nazilere dönüştürmeyi başardı!” derken ne kadar haklı olduğunu içinizde hissediyorsunuz.

Tüm bunlara karşın, 7 Ekim’den bu yana dünya eşi benzeri görülmemiş bir şeye tanık oldu: ABD’de, Avrupa’da ve diğer ülkelerde binlerce Yahudi ve hatta İsrail’in içinde az sayıda son derece cesur Yahudi, bu soykırıma karşı çıkmak için cesur eylemlerle sokaklara döküldü. Genç Yahudi öğrenciler Gazze Dayanışma kamplarına katılıyor, Yahudi hükümet yetkilileri protesto için istifa ediyor, Yahudi doktorlar Gazze’ye giden sağlık ekiplerine katılıyor. Hepsi de Yahudilerin çektiği acıların ve Holokost travmasının böyle bir suç için gerekçe olarak kullanılmasına izin vermeyeceğimizi söylüyor. Bu son derece önemlidir ve çok daha fazlasına ihtiyaç vardır.

Tüm Yahudilerin ve açıkçası herkesin karşı karşıya olduğu mücadele şudur: “Bir Daha Asla ”yı nasıl anlayacaksınız ve bu anlayışa göre nasıl hareket edeceksiniz?

Epistemoloji ve ahlakın çakıştığı bir an vardır. Bir an gelir

ve durup şöyle demeniz gerekir: Sırf sizi rahatsız hissettiriyor diye bir şeye bakmayı -veya ona inanmayı- reddetmeniz kabul edilebilir değildir. Ve bir şey sırf sizi iyi hissettiriyor diye ona inanmaya devam etmeniz de kabul edilebilir değildir.

-Bob Avakian, BASics, 5:1

BASics: Bob Avakian'ın konuşma ve yazılarından

DİPNOTLAR:

1. ABD ve İsrail propagandası İsrail'in büyük askeri zaferini çevredeki Arap ülkelerinden gelen saldırılara karşı kazanılmış çarpıcı bir zafer olarak tanımlasa da, gerçek şu ki İsrail Mısır, Ürdün ve Suriye'ye karşı önleyici bir savaş başlattı. Suriye'den Golan Tepelerini, Ürdün'den Doğu Kudüs dahil Batı Şeria'yı ve Mısır'dan Gazze Şeridini ele geçirdiler ve tüm bunları yasadışı olarak işgal etmeye devam ediyorlar. İsrail Sina Yarımadası'nın tamamını da ele geçirdi, ancak 1978'de Camp David Anlaşmaları çerçevesinde bu bölge Mısır'a iade edildi.
2. Pazar okulunda hepimizin İbranice öğrendiği bir şarkı. 1960 yapımı Hollywood'un İsrail yanlısı propaganda destanı Exodus filmi bu şarkıyla biter. Sonunun çevirisi, "Umudumuz henüz kaybolmadı, İki bin yıllık umut, Kendi topraklarımızda özgür bir ulus olmak, Siyon ve Kudüs toprakları."

